

Őszinteség és hazugság

D1 – IDÉZETEK

1. „Óvatosan lecsavarta a tintásüveg kupakját, megmártotta a tollat, és írni kezdett. Időnként szünetet tartott, és fülelt; tudta, hogy ha a Dursley család valamelyik tagja vécére menet meghallaná a toll sercegését, akkor a szünidő hátralévő részében valószínűleg a lépcső alatti gardróbban kuksolhatna.” (8. o.)
2. „Azóta Durslyék attól rettegetek, hogy környezetük tudomást szerez nevelt fiuk hajlamáról, de a legtöbb, amit tehettek, az volt, hogy a vakáció első napján elkobozták Harry könyveit, varázspálcáját, üstjét, seprűjét, és megtiltották neki, hogy a szomszédokkal érintkezzen.” (8. o.)
3. „Harry kihasználta az alkalmat, tűvel kinyitotta a lépcső alatti gardrób zárát, és kiloptott néhány könyvet. A becses zsákmányt a szobájában rejtette el. Úgy vélte, ha nem hagy tintafoltokat a lepedőn, talán nem fog feltűnni Durslyéknak, hogy éjszakánként mágiát tanul.” (9. o.)
4. „Vernon bácsi megfordult, és apró szemét a döbönt Harryre meresztette. ITT NEM LAKIK SEMMIFÉLE HARRY POTTER! – kiabálta, s most már kartávolságnyira tartotta magától a kagylót, mintha attól félne, hogy az felrobban. – FOGALMAM SINCS, MIFÉLE ISKOLÁRÓL BESZÉL! SOHA TÖBBET NE TELEFONÁLJON IDE! HAGYJA BÉKÉN A CSALÁDOMAT!” (9. o.)
5. „Tudta, hogy Hagrid nem küldene neki készakarva valami veszélyes dolgot, viszont a vadőrnek meglehetősen rendhagyó felfogása volt arról, hogy mi veszélyes és mi nem. Köztudottan óriáspókokkal barátkozott, vérszomjas, háromfejű kutyákat vásárolt vadidegenektől, és egyszer – a tiltó törvényre fittyet hányva – sárkánytojást is rejtegetett a kunyhójában.” (17. o.)
6. „Marge úgy tudja, hogy te a Szent Brútusz Szigorított Javítóintézet növendéke vagy... – Micsoda!? – csattant fel Harry – ... és te is ezt fogod mondani neki, különben baj lesz.” (23. o.)
7. „De ha megkapom az aláírást – folytatta gyorsan Harry –, ígérem, megjegyzem, hova járok iskolába, és úgy fogok viselkedni, mint egy mug..... szóval normális leszek, meg minden. Vernon bácsin látszott, hogy fontolóra veszi az ajánlatot, bár továbbra is vicsorgott, és halántékán kidagadtak az erek.
– Rendben – vetette oda végezetül. – Marge látogatása alatt figyelni fogom a viselkedésedet. Ha úgy látom, hogy összeszeded magad, és azt mondod, amit megbeszélünk, akkor aláírom a nyomorult engedélyedet.” (25. o.)
8. „Hova is küldtétek a kölyköt, Vernon? – A Szent Brútuszba – vágta rá Vernon bácsi. – Kimondottan az ilyen reménytelen esetekre specializálódott intézet.” (28. o.)
9. „Vernon, ne magadat okold érte, hogy a fiú olyan, amilyen – mondta a harmadik napon, ebéd közben.. – Ha egy alma belülről rohad, hiába fényesíted a héját.” (29. o.)
10. „Jól tudta, hogy nem csak a roxmorti engedély forog kockán: ha így folytatja, a Mágiaügyi Minisztériummal is meggyűlik a baja. A mágustörvény tiltotta a kiskorú varázslók otthoni bűbájj gyakorlását.” (30. o.)

11. „Akármilyen szempontból nézte is saját helyzetét, az mindenképpen kilátástalannak tűnt. Ott állt magányosan, hontalanul a sötét mugli világban, és fogalma sem volt, hova menjen. Ráadásul nemrég komoly varázslatot hajtott végre, így szinte biztosra vehette, hogy kiteszik a szűrét a Roxfortból. Súlyosan megsértette a kiskorúak bűbájgyakorlását korlátozó törvényt.” (35. o.)
12. „– Mi az a fejedén? – kérdezte hirtelen Stan. – Semmi. – vágta rá Harry, és gyorsan a homlokába simította a haját. Ha már a Mágiaügyi Minisztérium körözést adott ki ellene, legalább nem akarta megkönnyíteni a nyomozóik dolgát.
– Hogy hívnak? – kíváncsiskodott Stan.
– Neville Longbottomnak.” (38. o.)
13. „Szóval... szóval Black Tudodki szövetségese volt? – ismételte bocsánatkérően Harry.
– Aha – nyögte Stan a mellkasát masszírozva. – Igen, az volt. Aszongyák jó haverok voltak... Na de, miután Harry Potter elintézte T’odki összes drukkerét elővették, igaz, Ern? A legtöbb rájött, hogy T’odki nélkül vége a bulinak, és visszavonulót fújt. De Sirius Black nem adta fel. Aszongyák, arra spórolt, hogy ő lesz az alvezér, ha T’odki átveszi a hatalmat.” (42. o.)
14. „– Hogyan szólította Neville-t, miniszter úr?– kérdezte izgatottan. A hajszálcsíkos köpönyeget viselő, tömzsi Caramel fáradtnak, és gondterheltnek tűnt. – Neville-t? – kérdezett vissza szemöldökét ráncolva. – Ó Harry Potter.
Tudtam! – ujjongott Stan. Ern! Ern! Találd ki, kicsoda Neville! Harry Potter! Ott van a homlokán a sebhely!” (44. o.)

D2 – IDÉZET

(Minden csoportnak)

– Ha már szóba került az a Potter... folytatta jó hangosan Marge néni, miközben nyakon ragadta a brandys üveget, és újabb adagot loccsantott a poharába meg a terítőre. – Sose meséltétek nekem még, hogy mi volt a foglalkozása. Vernon bácsi és Petunia néni megdermedtek. Még Dudley is felpillantott a süteményéről, és szüleire nézett. – Nem... nem dolgozott – motyogta Vernon bácsi, és gyors oldalpillantást vetett Harryre. – Munkanélküli volt. – Le mertem volna fogadni! – kapott a szón Marge néni. Egy hajtásra kiitta a brandyjét, majd megtörölte az állát a kardigánja ujjával. – Tudtam, hogy csak egy semmi-rekellő, lusta munkakerülő lehetett, aki... Nem volt az – vágott szavába Harry. – Folytasd csak, fiam. Büszke vagy a szüleidre, mi? Sikerült összehozniuk egy jó kis autóbalesetet, és hidegre tenni magukat – gondolom részegen... – Nem autóbalesetben haltak meg! Vágott vissza Harry. Azon kapta magát, hogy felállt a székéből. – Igenis karambol végzett velük, te hazug kis taknyos! – kiabálta dühtől tajtékozva Marge néni. A néni hirtelen elhallgatott. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a pulykaméregtől akadt volna el a szava, s mintha dühében fújná fel magát – de a puffadás egyre nagyobb mértéket öltött. A néni úgy dagadt, mint egy óriási léggömb.” (32–33. o.)

D3 – IDÉZET A GYANÚSZKÓPRÓL

„... ez egy zsebgyanúszkóp. Világítani és forogni kezd, ha olyan ember van a közelben, akinek vaj van a fején.”

